

які постраждали від Чорнобильської катастрофи, шляхом призначення і виплати соціальних допомог, тісно пов'язана ще одна його особливість: відсутність дієвого механізму реалізації рішень Конституційного Суду України, що ускладнює правозастосування у цій сфері та призводить до порушення права громадян на соціальний захист.

Варто також наголосити на невідповідності державним соціальним стандартам України розміру соціальних допомог, що призначаються в рамках соціального захисту сімей з дітьми, які постраждали від Чорнобильської катастрофи. На нашу думку, їх розмір доцільно було б корегувати з урахуванням зростання прожиткового мінімуму, встановленого законом для дитини відповідного віку. У той же час, варто зазначити, що у 2014 році, враховуючи економічну та політичну ситуацію в Україні, дане положення реалізувати неможливо, у зв'язку з внесенням 27.03.2014 р. до Закону України «Про Державний бюджет на 2014 рік» змін, відповідно до яких норми щодо поетапного підвищення прожиткового мінімуму для всіх соціально-демографічних груп населення були виключені.

МЕДВІДЬ А. О.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
аспірант кафедри трудового права та права соціального забезпечення

ЗАКЛАДИ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ БЕЗДОМНИХ ОСІБ І БЕЗПРИТУЛЬНИХ ДІТЕЙ ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

Для ефективного вирішення проблем, з якими зіштовхуються бездомні особи та безпритульні діти, а також для подолання даного негативного явища загалом, необхідно створити відповідну інфраструктуру для представників цієї категорії населення та забезпечити належне її функціонування. Така система закладів повинна передбачати можливість отримання тимчасового притулку, в подальшому — гуртожитку, і насамкінець, перед самостійним проживанням, — місця у соціальному готелі, де спосіб життя бездомного буде найбільш наближений до способу життя звичайної людини.

Створення інфраструктури для таких осіб почалося з прийняття Закону України «Про основи соціального захисту бездомних осіб і безпритульних дітей» від 02.06.2005 р. Відповідно до ст. 19 Закону, системі закладів соціального захисту бездомних осіб і безпритульних дітей складають:

1. будинок нічного перебування;
2. центр реінтеграції бездомних осіб і безпритульних дітей;

3. соціальний готель;
4. інші заклади, діяльність яких направлена на надання послуг представникам даної категорії населення.

Отже, слід дійти висновку, що перелік закладів не є обмеженим, що передбачає можливість подальшого розвитку та розширення існуючої мережі, появи нових закладів різних форм власності, насамперед, — недержавної.

Окрему ланку системи, що зумовлено спеціальними потребами клієнтів, становлять заклади для безпритульних дітей: притулок служби у справах дітей, центр соціально-психологічної реабілітації дитини, дитяче містечко (соціально-реабілітаційний центр) (ст. 19 Закону України «Про основи соціального захисту бездомних осіб і безпритульних дітей» від 02.06.2005 р.).

Крім цього, також окрему підсистему закладів становлять ті, в яких можуть проживати, отримувати інші соціальні послуги бездомні особи похилого віку та інваліди. Відповідно до ст. 26 Закону України «Про основи соціального захисту бездомних осіб і безпритульних дітей» від 02.06.2005 р., за власним бажанням особи похилого віку та інваліди мають право звертатись до стаціонарних соціально-медичних установ, інших закладів соціальної підтримки (догляду).

Особливе місце в системі закладів, діяльність яких направлена на підтримку та інтеграцію бездомних осіб і безпритульних дітей, займає центр обліку бездомних громадян, адже саме з обліку починається процес роботи з бездомним, а відповідно — його реінтеграція. З центром обліку співпрацює широке коло органів, установ та організацій, що підтверджує його особливе значення в соціальному захисті та процесі реінтеграції бездомних.

Відповідно до Довідника суб'єктів (закладів, установ та недержавних організацій), що надають соціальні послуги бездомним особам та особам, які відбули покарання у виді обмеження волі або позбавлення волі на певний строк, розробленого Міністерством соціальної політики України від 05.03.2014 р., станом на 01.01.2014 року в Україні нараховується 85 центрів обліку, 21 будинок нічного перебування, 13 центрів реінтеграції, 14 центрів соціальної адаптації звільнених осіб, 12 будинків-інтернатів для громадян похилого віку та інвалідів, звільнених з місць позбавлення волі та лише 2 соціальні готелі.

Отже, найбільше слід звернути увагу на розширення мережі соціальних готелів, адже існуюче їх число не може ефективно забезпечувати послугами населення. Саме перебування в соціальному готелі — кінцевий (перехідний) етап на шляху повернення до повноцінного життя в суспільстві бездомної особи, тому у разі відсутності можливості для бездомного отримати послуги соціального готелю, можуть звестись на нівель результати попередньої роботи з бездомним у інших закладах соціального захисту.

Крім цього, доцільним буде створення більшої кількості центрів комплексного обслуговування бездомних осіб, де одночасно ведеться облік, надається широкий спектр різнопланових послуг, включаючи тимчасове проживання, що є найбільш зручним для клієнта, дозволяє найбільш ефективно забезпечувати їх підтримкою.

Для створення мережі закладів, яка могла б забезпечувати послугами ту кількість бездомних і безпритульних, яка їх потребує, потрібні значний час та ресурси: фінансові, кадрові тощо. Тому, на даному етапі, вирішенням проблеми може стати біржа житла, яка б існувала при реєстраційному чи консультаційному центрі для бездомних. Там дані особи, за участю юриста та соціального працівника, змогли б укласти договір про тимчасове проживання у місцях, наданих небайдужими громадянами.

НАЗАРЕВИЧ І. І.

Одеський національний університет ім. І. І. Мечникова,
аспірант кафедри цивільно-правових дисциплін

СВОБОДА ОБ'ЄДНАННЯ ЯК ОСНОВОПОЛОЖНИЙ ПРИНЦИП У СФЕРІ ПРАЦІ

Принцип свободи об'єднання та дійсного визнання права на ведення колективних переговорів у міжнародному трудовому праві визнається як пріоритетний і основоположний принцип та право у сфері праці. Право на свободу об'єднання складається з наступних елементів: 1) права працівників і роботодавців вільно створювати організації і вступати до вже діючих або не вступати до них; 2) права організацій працівників і роботодавців вільно здійснювати свою діяльність; 3) права організацій працівників і роботодавців створювати національні федерації і конфедерації; 4) права національних федерацій або конфедерацій засновувати міжнародні організації чи приєднуватися до таких; 5) права на ведення колективних переговорів з метою укладення колективних договорів; 6) права на страйк.

Право на свободу об'єднання встановлюється однаковою мірою як для працівників, так і для роботодавців. Існують принципи, які розкривають зміст права на свободу об'єднання, ними є: свобода вибору для працівників і роботодавців (створення однієї або декількох організацій на підприємстві); незалежність і автономність організацій працівників і роботодавців; об'єднання за професіями чи за галузями; добровільність створення організацій і вступу до них; забезпечення державою громадянських і політичних прав, з якими взаємопов'язані права